

sin Hengivelse, der gjorde hans egen Forelskelse til en vild Tilbedelse.

Han saae hende henrykt op i Øjnene.

»Du dejlige! . . . Hvor jeg elsker dig!« sagde han. Og den affekterte Mand kunde sige den Slags Ting saa mærkelig naturligt, som fik han først med saadanne Ord sit rigtige Mæle.

Men Jytte undgik hans Blik, mens hun tavs og ligesom medlidende strøg ham over Haaret.

**D**OKTOR Gaardbo havde bösat sig ude i det yderste af Nørrebrogade, »Københavns Endetarm«, som han kaldte den paa Grund af dens buldrende Vognfærdsel ud til Byens Affaldspladser. Han havde lejet en lille fire Værelsers Lejlighed, der tilmed var i en ret elendig Forfatning, fordi han havde overtaget den uden Varsel.

Da Meta kom hjem, mærkede hun, at der var noget i Vejen med ham. Mod Sædvane var han tavs, og ved Aftensbordet rørte han næsten ikke Maden. Hun forstod ikke, hvad der kunde være sket. Med Undtagelse af en Eftermiddagstime, da han var inde i Byen for at hente en Bog paa Biblioteket, havde han siddet hjemme hele Dagen og taalmodig ventet paa de Patienter, som ikke kom.